

Arrest

nr. 126 061 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgies staatsburger van Koreaanse origine. U bent gehuwd met T. K. (...) (O.V. xxxxxxxx), een Kirgies staatsburger van Russische origine. U woonde samen met uw vrouw en dochter in de stad Bishkek, waar u ook werkte als taxichauffeur.

In april 2010 brak in Kirgizië een revolutie uit tegen de regering van president Bakiyev. Het werd onrustig in Bishkek. Er kwam ook een opflakking van Kirgizisch nationalisme, gericht tegen de etnische minderheden in het land. Op 15 april 2010 werden u en uw vrouw vlakbij jullie woning tegengehouden door vier onbekende Kirgizische mannen. Ze hielden uw vrouw een mes op de keel. U werd geslagen. Ze beroofden jullie en vertrokken. U werd met een ambulance naar het ziekenhuis

vervoerd, waar u gedurende vijf dagen werd opgenomen. Dezelfde dag kreeg uw vrouw een miskraam als gevolg van de stress van de gebeurtenissen. Zij moest gedurende twee weken in het ziekenhuis blijven. Op 3 augustus 2010 werd u op weg naar de winkel aangevallen door vier onbekende Kirgizische mannen. U werd uitgescholden en geslagen omwille van uw Koreaanse origine. U werd opnieuw beroofd. Toen u thuis kwam, belde uw vrouw opnieuw een ambulance. U werd één nacht in het ziekenhuis opgenomen. De dag na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u naar de lokale politiepost om een klacht in te dienen. De agent vertelde u dat er geen bewijzen of getuigen waren van de aanval. Uw klacht werd niet aanvaard. Op 23 september 2010 pikte u drie Kirgizische klanten op met uw taxi. Ze waren dronken. Toen ze merkten dat u een Koreaan was, begonnen ze u uit te schelden. Toen u stopte om de mannen uit uw taxi te zetten, kreeg u een slag met een fles op de achterkant van uw hoofd. U geraakte zelf tot in het ziekenhuis, waar u één week werd opgenomen. Op 15 oktober 2010 werd uw vrouw op straat geslagen door twee onbekende Kirgiezen. Ze werd uitgescholden omwille van haar Russische origine. U bracht haar naar een medische post, waar zij eerste hulp kreeg toegediend. Na dit incident beslisten jullie om te vertrekken uit het land.

Op 4 maart 2010 nam u samen met uw vrouw en dochter de trein van Bishkek naar Moskou. Vanuit Moskou namen jullie de trein naar Kiev. Op 8 maart 2010 reisde u met een minibus in het gezelschap van een smokkelaar van Kiev naar Brussel. U kwam aan in België op 10 maart 2010 en vroeg dezelfde dag asiel. In België beviel uw vrouw van jullie tweede kind.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden zoals Russen of Koreanen. Daarom kunnen de Koreaanse en Russische origine van u en uw vrouw en jullie herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u en uw vrouw Kirgizië zijn ontvlucht omwille van het groeiende nationalisme onder de etnische Kirgiezen. In 2010 zouden jullie vier incidenten hebben meegemaakt waarbij jullie telkens fysiek werden aangevallen door Kirgiezen omwille van jullie Koreaanse en Russische origine. U zei dat jullie hierbij niet op de bescherming van de politie konden rekenen.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Ten eerste werd een flagrante tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende het tweede incident op 3 augustus 2010 en de stappen die u achteraf zou hebben genomen om bescherming te vragen bij de politie. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u die dag werd aangevallen en beroofd door vier onbekende Kirgiezen. U zei dat u nog dezelfde avond naar het ziekenhuis ging, waar u gedurende één nacht werd verzorgd. Vervolgens bleef u nog twee weken thuis. Na deze twee weken ging u naar de politie om een klacht in te dienen. De politie wilde uw klacht echter niet aannemen omdat er geen getuigen waren (CGVS I, p. 8-9). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde plots dat u reeds de dag na uw ontslag uit het ziekenhuis naar de politie zou zijn gegaan om een klacht in te dienen (CGVS II, p. 5). Dit is natuurlijk niet verenigbaar met uw eerdere versie dat u pas twee weken na de aanval naar de politie zou zijn gegaan. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie. U zei dat u de dag na uw ontslag naar de politie was gegaan en dat u vervolgens twee weken thuis zou zijn gebleven (CGVS II, p. 6-7). Het vasthouden aan één versie van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid echter niet opheffen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het feit of u na het bewuste incident op 3 augustus 2010 al dan niet alleen naar de politie was gegaan. Tijdens jullie eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelden zowel u als uw vrouw dat u alleen naar de politie was gegaan om een klacht in te dienen en dat uw vrouw niet was meegekomen (CGVS I, p. 8-9; CGVS vrouw I, p. 9). Tijdens jullie tweede gehoor beweerden jullie echter allebei dat jullie toen samen naar de politie waren gegaan (CGVS II, p. 5; CGVS vrouw II, p. 11). Toen u werd gewezen op het feit dat uw vrouw tijdens haar eerste gehoor had gezegd dat u alleen naar de politie was gegaan, antwoordde u dat zij zich vergiste. U zei dat jullie samen waren geweest (CGVS II, p. 5). Toen u werd gewezen op het feit dat u zelf ook had verklaard dat u alleen naar de politie was gegaan, zei u dat u het zich eigenlijk niet meer kon herinneren (CGVS II, p. 7). Hiermee heft u de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op.

Ten derde moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over de reden waarom u op 3 augustus 2010 zou zijn aangevallen. U zei dat uw belagers duidelijk

racistische motieven hadden. U werd eerst uitgescholden omwille van uw Koreaanse origine. Vervolgens werd u geslagen en beroofd (CGVS II, p. 4). Uw vrouw beweerde echter dat u op 3 augustus 2010 het slachtoffer was geworden van een gewone roofoverval. Zij beweerde expliciet dat er deze keer – in tegenstelling tot de andere incidenten – geen racistische motieven aan de basis lagen van de aanval (CGVS vrouw II, p. 5-6). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u toen wél werd geïdoleerd omwille van uw etnische origine. U zei dat uw vrouw dit niet kon weten omdat zij niet aanwezig was tijdens de aanval (CGVS II, p. 4). Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet verschonen. Er mag immers worden verondersteld dat u met uw vrouw hebt gesproken over dit incident en dat jullie hier allebei dus gelijklopende verklaringen over zouden afleggen.

Ten vierde konden enkele manifeste tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw over het feit of jullie na de incidenten van 23 september 2010 en 15 oktober 2010 al dan niet opnieuw naar de politie waren gegaan om een klacht te proberen indienen. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u na het incident op 23 september 2010, toen u in uw taxi werd geslagen door drie dronken Kirgiezen, opnieuw naar de politie was gegaan. U zei dat u opnieuw dezelfde reactie kreeg: de politieagenten zeiden dat ze uw klacht niet aanvaardden omdat er geen getuigen waren (CGVS I, p. 10). Tijdens het eerste gehoor vertelde u ook dat u en uw vrouw na het laatste incident op 15 oktober 2010, toen uw vrouw op straat zou zijn aangevallen door twee Kirgiezen, samen naar de politie gingen om een klacht te proberen indienen. U zei dat jullie klacht opnieuw niet werd aangenomen omdat er geen getuigen waren (CGVS I, p. 11). Tijdens het eerste gehoor van uw vrouw vertelde zij ook dat u na het incident in uw taxi op 23 september 2010 naar de politie zou zijn gegaan, maar dat uw klacht opnieuw werd geweigerd (CGVS vrouw I, p. 9). Uw vrouw beweerde eveneens dat jullie na de laatste aanval op 15 oktober 2010 opnieuw samen naar de politie waren gegaan in een poging om een klacht in te dienen (CGVS vrouw I, p. 7). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelden u en uw vrouw echter een volledig verschillend verhaal. Jullie beweerden toen allebei dat jullie slechts één keer zouden hebben geprobeerd om een klacht in te dienen, namelijk na het tweede incident op 3 augustus 2010. Jullie beweerden allebei expliciet dat jullie na het derde incident op 23 september 2010 en het vierde en laatste incident op 15 oktober 2010 niet meer naar de politie zouden zijn gegaan. U beweerde uitdrukkelijk dat jullie dit niet meer deden omdat jullie toch wisten dat het zinloos was (CGVS II, p. 3-4; CGVS vrouw II, p. 7, 10). Dit is natuurlijk volledig in tegenspraak met jullie oorspronkelijke verklaringen dat jullie in totaal drie maal tevergeefs naar de politie zouden zijn gestapt om een klacht te proberen indienen. Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, hield u vol dat jullie slechts één keer naar de politie waren gegaan. U zei dat er tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal een misverstand moest zijn gebeurd (CGVS II, p. 6-7). Ook uw vrouw hield na confrontatie met deze tegenstrijdigheden vol dat jullie maar één keer naar de politie gingen. Ook zij weet deze tegenstrijdigheden aan een misverstand (CGVS vrouw II, p. 10). Deze uitleg is absoluut niet aanvaardbaar. Gezien u en uw vrouw tijdens het tweede gehoor herhaaldelijk en afzonderlijk van elkaar beweerden dat jullie wél nog naar de politie zouden zijn gegaan naar aanleiding van het derde en vierde incident kan geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat deze manifeste tegenstrijdigheid louter op een misverstand zou berusten.

Het Commissariaat-generaal meent dat deze herhaaldelijke en flagrante tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, gezien het gaat over de pogingen die u gedaan zou hebben om bescherming te zoeken tegen de racistische aanvallen en de motieven voor één van deze aanvallen, de geloofwaardigheid van uw verklaringen onherstelbaar ondermijnen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte, jullie geboorteaktes, de geboorteakte van jullie oudste kind en uw militair boekje attesteren jullie identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Verder legden u en uw vrouw verschillende medische attesten voor die zouden moeten bewijzen dat jullie naar aanleiding van de verwondingen die jullie opliepen bij de vier verschillende incidenten werden opgenomen in het ziekenhuis. In dit verband moet worden opgemerkt dat documenten in een asielpcedure enkele een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Gezien de vele ernstige tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, meent het Commissariaat-generaal dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas echter onherstelbaar is ondermijnd. Daarenboven beschikt het Commissariaat-generaal uit informatie waaruit blijkt dat corruptie in Kirgizië een endemisch probleem is, zowel bij overheidsinstanties als in het maatschappelijke leven (cf. informatie in bijlage). Deze vaststelling relativeert dan ook de bewijswaarde van de documenten die u voorlegt.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat u, uw vrouw en uw kind in Kirgizië te maken hadden met racisme en discriminatie, moet worden opgemerkt dat de feiten die u in dit verband aanhaalde, bijvoorbeeld dat het voor niet Kirgizien moeilijker is om werk te vinden, dat het voor jullie moeilijker was

om een kleuterschool voor uw dochter te vinden of dat u vermoedde dat jullie soms iets meer moesten betalen voor medische zorgen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS I, p. 12), weliswaar laakbaar zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, T. K. (...) (O.V. xxxxxxx), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgoed door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 en 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij stelt dat er verschillende flagrante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partijen die de geloofwaardigheid van hun verklaringen onherstelbaar ondermijnen, opperen verzoekende partijen dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen kunnen niet verweten worden geen gelijklopende verklaringen te hebben afgelegd, gezien het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en er alleen de hoofdlijnen aangebracht mogen worden. Het interview op het Commissariaat-generaal is daarentegen veel uitgebreider, hetgeen dan ook voor verwarring kan zorgen. Dit geldt des te meer gelet op het gegeven dat de feiten reeds meer dan 3,5 jaar geleden zijn gebeurd. Verwerende partij houdt hiermee op geen enkele manier rekening.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de verklaringen van verzoekende partijen tijdens hun horen op het Commissariaat-generaal. Nergens in de bestreden beslissingen wordt melding gemaakt van het feit dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen het interview van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hun verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Hun opmerking dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en er alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht, terwijl het gehoor op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is waardoor er verwarring kan ontstaan, is dan ook niet relevant.

De Raad bemerkt dat van een asielaanvraag, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielaanvraag dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). *In casu* werden verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen vastgesteld, die bovendien aan de kern van hun asielaanvraag raken, daar het gaat over de pogingen die verzoekende partijen gedaan zouden hebben om bescherming te zoeken tegen de racistische aanvallen en de motieven voor één van deze aanvallen. Dat al deze tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het gegeven dat de feiten reeds meer dan 3,5 jaar geleden zijn gebeurd, is een argument dat allesbehalve kan worden aanvaard. Immers kan verwacht worden dat bepallende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor de betrokkene daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer er niet in slagen de verschillende manifeste tegenstrijdigheden te weerleggen, dan wel te verklaren. Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen die zij zouden hebben gekend in Kirgizië omwille van hun origine, en meer bepaald aan de vier incidenten in 2010 waarbij zij fysiek zouden zijn aangevallen door Kirgizezen en ten gevolge waarvan zij beweren hun land van herkomst te zijn ontvlucht.

2.2.5.1. Verzoekende partijen benadrukken dat zij een gegronde vrees tot vervolging hebben, waardoor zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verwerende partij schendt de motiveringsplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoekende partijen indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partij meent dat de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag – een stelling die zij manifest onjuist acht – niet wegneemt dat de gegrondheid van haar asielaanvraag

dient te worden beoordeeld. Zij verwijst desbetreffend naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad van State. Verwerende partij laat echter na de grond van de zaak te onderzoeken.

2.2.5.2. De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 38 en 39) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2013 en 24 februari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.6.1. Verder begrijpen verzoekende partijen niet waarom de door hen neergelegde documenten niet volstaan teneinde hun vrees voor vervolging aan te tonen. Immers benadrukt verwerende partij enerzijds de verplichting van een kandidaat-vluchteling om, waar mogelijk, zijn asielaanvraag te staven met de nodige documenten, maar anderzijds stelt verwerende partij dat de documenten slechts in overweging genomen kunnen worden in het kader van een geloofwaardige uiteenzetting. Verzoekende partijen hebben er alles aan gedaan om hun asielaanvraag te kunnen staven. Door geen rekening te houden met de door hen neergelegde documenten, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien heeft verwerende partij tevens de motiveringsplicht geschonden door louter te stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan en door na te laten correct te motiveren waarom zij geen geloof hecht aan de verklaringen en de neergelegde documenten van verzoekende partijen. Volgens verzoekende partijen volstaat de loutere motivering dat corruptie een endemisch probleem is in Kirgizië allesbehalve. Temeer daar de informatie desbetreffend in het administratief dossier geenszins overtuigend is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat slechts verwezen wordt naar één internetartikel waarin in slechts één zin verwezen wordt naar Kirgizië en vermeld wordt dat de corruptiegraad in Kirgizië ongewijzigd zou zijn. Dit kan men bezwaarlijk een grondig onderzoek noemen. Verzoekende partijen menen dat, indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, zij desbetreffende documenten individueel en grondig dient te onderzoeken, hetgeen verwerende partij evenwel heeft nagelaten. De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen immers de twijfels die er zouden zijn teniet doen en de ernst van de situatie aantonen.

2.2.6.2. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting in punt 2.2.11. en punt 2.2.12..

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen uitgebreid gemotiveerd wordt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partijen en waarom de door hen neergelegde documenten niet van aard zijn deze appreciatie te wijzigen. De Raad treedt verwerende partij bij in haar motivering dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat, gezien de vele ernstige tegenstrijdigheden in hun verklaringen, *in casu* niet het geval is. Inzake de kritiek van verzoekende partijen op de informatie waarop verwerende partij haar motivering baseert dat corruptie in Kirgizië een endemisch probleem is, zowel bij overheidsinstanties als in het maatschappelijke leven, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen nalaten met andersluidende informatie aan te tonen dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn. Gezien uit desbetreffende informatie duidelijk blijkt dat corruptie in Kirgizië een endemisch probleem is, motiveert verwerende partij dan ook terecht dat deze vaststelling de bewijswaarde van de voorgelegde documenten relativeert.

2.2.7.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat de politieke situatie in Kirgizië zeer onveilig is en voegen desbetreffend een aantal internationale rapporten en internetartikelen toe als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 3). Gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dan ook onmogelijk voor verzoekende partijen om terug te keren naar Kirgizië. Bij terugkeer lopen verzoekende partijen het risico dat zij zich zullen moeten verantwoorden en hebben zij dus een kans om ernstige schade op te lopen ten aanzien van hun persoon (arrestatie, mishandeling, foltering, ...), zeker indien men te weten komt dat zij asiel aangevraagd hebben in Europa. Verzoekende partijen zijn niet akkoord met de motivering van verwerende partij dat hun origine niet zou volstaan om erkend te worden als

vluchteling. De “*Subject Related Briefing: Kirgizië – Situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010*” van 20 juni 2012, die verzoekende partijen toevoegen als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 4) en zich tevens bevindt in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 39, deel 1), vermeldt immers het volgende: “*Alle bronnen die de Zweedse migratiedienst heeft geraadpleegd met betrekking tot de situatie van etnische minderheden tijdens een missie naar Kirgizië op het einde van 2011, hebben op een groeiend nationalisme gewezen, wat gevolgen had voor de minderheden op vlak van ondervertegenwoordiging en beperkte mogelijkheden.*”. Verzoekende partijen vinden het onaanvaardbaar dat verwerende partij enerzijds expliciet in de bestreden beslissingen vermeldt dat er een gevoel van angst heerst en bij het administratief dossier een rapport voegt dat dit bevestigt, maar hier vervolgens weigert rekening mee te houden. Hierdoor schendt zij het rechtszekerheidsbeginsel. Het gegeven dat verwerende partij weet heeft van de precare veiligheidssituatie in Kirgizië, maar evenwel weigert dit afdoende te onderzoeken maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij kan niet eerst stellen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige politieke situatie en dat de discriminatie die er heerst in Kirgizië omwille van etniciteit laakbaar is, maar vervolgens stellen dat het toch mogelijk is voor verzoekende partijen om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen onderstrepen dat zij een doelwit vormen omwille van hun origine, dat zij reeds aangevallen werden omwille van hun etnische afkomst, dat zij de bescherming van hun overheid niet kunnen invoeren en dat zij dan ook niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

2.2.7.2. Waar verzoekende partijen menen dat hun origine wel degelijk volstaat om erkend te worden als vluchteling, en verwijst naar de landeninformatie waaruit het groeiend nationalisme in Kirgizië blijkt, bemerkt de Raad dat verwerende partij weliswaar erkent dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 39, deel 1) blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010 een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden, maar echter blijkt tevens uit diezelfde informatie dat, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, dit tot op heden niet geleid heeft tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden zoals Russen of Koreanen. Deze vaststellingen worden door de loutere verwijzing naar het groeiend nationalisme in Kirgizië niet weerlegd. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat zij het onaanvaardbaar vinden dat verwerende partij enerzijds expliciet in de bestreden beslissingen vermeldt dat er een gevoel van angst heerst en bij het administratief dossier een rapport voegt dat dit bevestigt, maar hier vervolgens geen rekening mee houdt en daardoor het rechtszekerheidsbeginsel schendt, wijst de Raad verzoekende partijen er nog op dat uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met desbetreffende informatie. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, besluit verwerende partij dan ook terecht dat de loutere Koreaanse en Russische origine van verzoekende partijen en hun herkomst uit Kirgizië op zich niet kunnen volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

De Raad onderstreept dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, en meer bepaald aan de bewering dat zij in 2010 vier incidenten zouden hebben meegemaakt waarbij zij telkens fysiek werden aangevallen door Kirgiezen omwille van hun Koreaanse en Russische origine, geen enkel geloof kan worden gehecht. Waar zij daarnaast beweren dat zij en hun kind in Kirgizië te maken hadden met racisme en discriminatie, stelt verwerende partij terecht vast dat de feiten die zij in dit verband aanhaalden weliswaar laakbaar zijn, maar niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in Kirgizië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen om hierboven uiteengezette redenen niet in zijn geslaagd.

Waar verzoekende partijen opwerpen dat zij zich bij terugkeer naar Kirgizië zullen moeten verantwoorden en dat zij een kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van hun persoon indien men te weten komt dat zij asiel aangevraagd hebben in Europa, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft, daar verzoekende partijen geen enkele concrete informatie bijbrengen om hun bewering te staven.

2.2.8. In verband met de opmerking van verzoekende partijen dat zij de bescherming van de autoriteiten van hun land van herkomst niet kunnen invoeren, daar het immers precies is omdat zij geen bescherming kregen voor hun problemen in hun land van herkomst dat zij gevlucht zijn, wijst de Raad er

nogmaals op dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor hun problemen niet kunnen rekenen op de hulp van de Kirgizische autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 38 en 39) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2013 en 24 februari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gepronounced vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT